

fremstætte Forslag til en midlertidig Omlægning af de bestaaende Valgkredse, hvorved Ulighederne med Hensyn til deres Størrelse saa vidt mulig fjernes, indtil en Grundlovsændring maatte kunne gennemføres. Dette Alternativ, hvis Grundlovsændringen viste sig uigennemførlig, hvad nu 3 strandede Forsøg have vist, den er, — alle gode Gange ere jo 3 —, om en midlertidig Omlægning med omtrent lige store Kredse er det, som vi nu komme og foreslaa. Men saa melder Højre sig fra. Kan dette ikke aabne Befolkningens Øjne og ogsaa Højrevælgernes og Byvælgernes Øjne for, at Højres Stilling i denne Sag ikke har været andet end — jeg ser op til Formanden, for jeg fristes til at bruge saa stærke Udtryk om Højres Holdning, at de maaske ville blive paatalte som uparlamentariske. Men det viser netop, hvor daarlig Højres Holdning har været, at den frister mig til at bruge et Udtryk, som vil blive paatalt som uparlamentarisk.

Og det er ikke en Gang saa længe siden, det er kun 3 Aar siden, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) her i Folketinget udtalte nøjagtigt, hvad vi nu komme og tilbyde ham og hans Parti. Det ærede Medlem fra Frederiksberg udtalte den 8. Februar 1906, for kun 3—3½ Aar siden — det kunde maaske interessere ham at høre sin egen Udtalelse fra for 3 Aar siden, det synes at fremgaa af hans Tale før, at han havde glemt den, eller at den kun staar meget dunkelt i hans Minde —, følgende: „Hvis der virkelig er et almindeligt Ønske om at faa rettet paa de tilstedeværende Brøst, og hvis man mener, at man kan gøre dette ved at rette paa et Mindretal af Kredse og foretage Rettelsen saaledes, at deres Antal forøges med 10, hvorfor i Alverden tage vi saa ikke fat paa Valgloven og gøre det straks?“ „Straks“ vilde det ærede Medlem den Gang have det gjort. „Vi ville jo fra alle Sider, og i Løbet af, jeg tror, mindre end 24 Timer kunne blive enige om, hvorledes en 8—9—10 nye Kredse skulde ligge, og naar vi blev enige om det, saa var Sagen jo i Orden, saa kunde denne Valglov med denne Forandring, som vi — jeg gentager det — med største Lethed kunde blive enige om, blive forelagt i begge Ting og vedtages straks“.

Det ærede Medlem var altsaa den 8. Februar 1906 paa det rene med, at hvis et Forslag som det, vi nu her stille, kom frem, kunde vi fra alle Sider paa 24 Ti-

mer enes derom og faa det gennemført i begge Ting — det ærede Medlem paatog sig endogsaa Ansvar for, hvad Landstinget vilde gøre. Nu taler han om, at der ikke er Tid, Rigsdagen skal hæves snart. Ja, det er der for Resten ingen, der ved noget om, jeg ved ikke, om det ærede Medlem ved, at Militærforliget er bristet, og at vi skulle hjem, saa snart vi have faaet det franske parlamentariske Besøg overstaaet, som der er antydnet her, men det ved for Resten ingen noget om. Da vi forelagde vore Forslag, troede vi, at det store Militærforlig skulde ordnes, at Sagen skulde op i Landstinget og føres gennem de grundlovmæssige Stadier; det har Indenrigsministeren bebudet og Konseilspræsidenten gentaget før Valgene. Og det maatte tage nogen Tid, der vilde kunne gaa et Par Maaneder, saa mente vi, at de Par Maaneder, hvor vi menige intet fik at bestille, passende kunde anvendes til Udarbejdelsen af en retfærdig Valgkredsordning. Det ærede Medlem fra Frederiksberg siger, at det behøver man ikke et Par Maaneder til, det kan gøres paa 24 Timer. Men i Stedet for at lave det sammen med os paa 24 Timer har han nu kun Udflugter, nu er det slet ikke Mening. Vi kunne ikke gøre mere end tage det ærede Medlem og Højre paa Ordet, og det er beklageligt, at naar vi gøre det, saa løber Højre fra sine egne Ord, men Vælgere ville forhaabentlig vide at bedømme det.

Nu kan det ærede Medlem sige: Men Socialdemokraterne skulde have slaaet til den Gang; det gælder om at tage et Tilbud, naar det ligger paa Bordet. Hvorfor sluttede vi os ikke den Gang øjeblikkelig til det ærede Medlem, saa havde det maaske været ham lidt sværere — lidt, maaske ikke meget — at løbe fra sine egne Ord end nu, da der er gaaet 3—4 Aar. Jeg skal sige, hvorfor vi paa det Tidspunkt maatte anse den Vej, det ærede Medlem den Gang som Ordfører for Højre foreslog, en ny, midlertidig Omlægning, for uigennemførlig. Det var ikke, fordi vi var Modstandere deraf. Jeg har i adskillige Aar været klar over, at det maaske til syvende og sidst netop var det Kompromis, som laa for Enden af Vejen, at der skulde vi til sidst hen, naar baade Grundlovsændringens Vej og den bogstavelige Grundlovsopfyldelses Vej har vist sig ufarbar. Og den sidste har været det i højere Grad, end vi havde tænkt, idet det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christen) i Dag har tilstaaet, at han vel lovede